

Ето, стигатъ до рѣката. Тукъ е хубаво, пѣкъ и хладничко. Гати се спира до брѣга.

— Гати, хайде въ водата!

Слонътъ бавно, бавно влиза въ водата. Рѣката е плитка. Гати спуща хобота и събира вода. Извива го следъ това назадъ и облива гърба си.

— Гати полѣй и менъ!

Цѣла струя вода облива Анпо. Той се свива на гърба му, а Гати го полива съ вода. Сжщински душъ.

— Гати, свали ме!

Анпо се хваща за хобота му и скача въ водата.

Слонътъ прекрочва една две крачки, протяга хобота си и го хваща. Той го издига ту нагоре, ту го спуща въ водата.

— Гати, стига! Достатъчно. Хубава баня си направихме.

Анпо го плисва съ ржце, а Гати съ хобота си и най-последно, следъ като се наиграха, Гати го хвана съ хобота си, качи го на гърба си и двамата тръгватъ доволни къмъ къщи.

Отъ вчера духна страшенъ, леденъ вѣтръ.
но ясно-сини бѣха небесата.

А тая сутринъ е земята бѣла,
снѣгътъ се тихо сипе на парцали.

Вали, вали — огромни прѣспи трупя,
вижъ: сливата се свела — ще се счупи.

И нѣма пжтъ, одето да преминемъ,
така не е валѣло отъ години.

Но утре той ще спре. И — хопъ! — готово.
На работа тогазъ ще се заловимъ,

Отъ снѣгъ ний баба Меца ще изваемъ,
така решихме — всичкитъ да смаемъ.

А може да направимъ и човѣци,
или — не е за чудо! — десетъ меци.

Н. Фурнаджиевъ

